

ца . . . Не ща азъ да наварамъ нашите кумове да са плачатъ предъ бога и св. Ивана. Хлѣбъ ща азъ да найда, само ти заведи на нѣкаде дѣцата; заведи ги да са погрѣятъ на сажнцето и залиши ги дорде са вѣрна. И Танчо излѣзалъ на пжтьтъ.

Дона завѣла дѣцата си въ градинката, сѣднала да са грѣе на сажнцето и захванала да ги залисва; тя имъ разказвала: какъ едни дѣца не слушале майка си и плакале, какъ единъ просѣкъ минувалъ покрай тѣхъ и като чулъ плачатъ на дѣцата, то ги турилъ въ торбичката си и удавилъ ги въ рѣката. Послѣ земала на колѣнѣте си едно мжжко дѣтенце и захванала да го поще; момченцето искало да са изскубне изъ рѣцете на майка си, и тя, за да го умири, му разказвала, че гнидите плетатъ изъ дѣтинската косица вѣже, и когато дѣтенцето преминува презъ мостътъ, то гнидите потѣглать за вѣжето и то пада въ рѣката. Дѣцата са умжлчале и молиле май-